

Het Pad wijst mij
de Weg

Het Pad wijst mij
de Weg

Lennie Verkerk van
Brunschot

Schrijver: Lennie Verkerk van Brunschot
Tekeningen: Christel Luysterman
ISBN: 9789464052046

Daar sta ik met een volle rugzak en mijn pelgrimsstaf in de hand. Voor mij ligt het pad dat mij naar boven zal leiden. Ik volg het pad met mijn ogen en zie dat dit kronkelend de berg opgaat. Ik probeer de top van de berg te zien, maar die wordt door een wolkende verborgen. Ik draai mij om en kijk naar waar ik vandaan kom. In de verte lopen de mensen, rijden de auto's en klinken de stadse geluiden, de omgeving waar ik mij nooit thuis heb gevoeld. Opnieuw kijk ik naar de plek waar ik de top van de berg verwacht, pak de staf stevig vast en zet de eerste stap op weg. Na een tijdje gelopen te hebben merk ik dat mijn conditie nog op een laag pitje staat. In mijn hoofd was ik al een tijd bezig met deze tocht, maar de voorbereiding in je hoofd is wat anders dan het moment van de uitvoering. Steeds trager wordt mijn gang, het zweet loopt over mijn voorhoofd en mijn benen gaan pijn doen. Hijgend sta ik stil en ik kijk om mij heen. Links van het pad dat ik volg zie ik tussen de bomen een verlaten houten huisje staan, eerder een krot maar misschien wel een plek om even te rusten. Ik besluit om daar even te gaan kijken en ga van het pad af. Ik loop naar het huisje toe. Het huisje ziet er oud en verlaten uit. De deur ligt op de grond en in de muren zitten gaten. Voorzichtig ga ik naar binnen en zie een tafel die op de grond ligt. Tussen de oude bladeren door schieten muizen weg. Tegen de muur staat een oude bank. Ik laat de rugzak van mijn schouders glijden en ga voorzichtig op de wankle bank zitten terwijl ik vermoeid de fles met water zoek die ik in de rugzak mee heb genomen en drink gulzig. Niet teveel want ik weet niet precies waar het volgende waterpunt zal zijn. Ik zit op het bankje met mijn rug tegen de muur en langzaam doezel ik weg. Opeens hoor ik een geluid. Wat is dat? Ik kijkt alert om mij heen en zoek de richting waar ik opnieuw een zacht geluid hoor. Het lijkt wel het miauwen van een kat alsof die in het nauw zit. Als dat zo is dan moet ik hem helpen. Langzaam sta ik op en loop voorzichtig in de richting waar het geluid vandaan komt. Opnieuw hoor ik een zacht gejammer, het komt van achter een deur waar geen deurkruk meer in zit. Ik duw tegen de deur om deze te openen, maar deze is zo ingezakt dat deze klemt en niet beweegt. Ik zet al mijn kracht er tegenaan en langzaam gaat de deur open, de deur piept en schuurt over de grond. Met moeite maak ik een opening zodat ik er doorheen kan kijken. De ruimte is donker en stoffig. Ik tuur naar binnen om te kijken of ik de kat kan zien die ik daarvoor nog hoorde jammeren. Langzaam wennen mijn ogen aan het donker en kan ik meer dingen gaan onderscheiden. Ik luister of ik de poes kan horen terwijl ik in het donker tuur. Opeens zie

ik in de kamer een vrouw lopen. Van schrik hou ik mijn adem in en sta doodstil. Ze loopt naar een hoek van de kamer waar een bakje op poten staat. Wat is dit? Doodstil blijf ik staan. De vrouw heeft mij niet gehoord en loopt in de stoffige donkere ruimte. Terwijl ik kijk hoor ik weer dat zachte jammerende geluid. Nu hoor ik dat dit uit de bak op poten komt. Het klinkt angstig en lijkt nu meer op huilen. Zit daar de poes in, maakt deze het geluid? Muisstil blijf ik staan en kijk.

De vrouw loopt naar de bak en kijkt erin, ze doet haar handen in de bak en ik zie dat ze een deken weghaalt. Terwijl ze deze weghaalt komt er een lichtval vanuit een gat in het dak en kan ik zien wat er onder het dekentje ligt. Een baby! Mijn adem stukt en ik kijk verbaasd naar het kleine wezentje. Het baby'tje is wasbleek en ligt daar doodstil. Het kindje heeft haar oogjes open, kijkt naar de vrouw die boven haar uit toort en maakt nu geen geluid meer. Leeft dit kindje nog vraag ik mij af? De vrouw buigt zich naar het kindje en pakt haar vast. Verbijsterd zie ik dat ze haar handen rond de nek van het kindje legt en begint te knijpen. Het kindje wordt blauw, is slap en stil geworden. Het kindje verweert zich niet en ondergaat de marteling die zij niet verdiend heeft. Voordat het leven uit haar verdwijnt laat de vrouw de keel los waardoor het kindje de broodnodige lucht weer kan binnen halen.

De oogjes van de baby gaan open, de baby haalt moeizaam adem met het zachte jammerende geluid wat ik eerder had gehoord maar in haar ogen zie ik dat ze afstand heeft genomen van dit leven. Ze heeft zich teruggetrokken om deze pijn niet te hoeven voelen. De vrouw gooit de deken weer over het kindje, draait zich om en loopt weg.

Verstijfd sta ik daar en doe wankelend een stap terug, de tranen lopen over mijn wangen. Wat heb ik gezien, wat is dit, waarom wordt dit onschuldige kindje bijna gedood door deze volwassen vrouw. Mijn benen trillen en kunnen mij niet meer houden, langzaam zak ik naar de grond terwijl mijn lichaam schokt van verdriet. Ik moet dat kindje gaan helpen, deze vrouw gaan tegenhouden. Deze vrouw zal dit kind gaan doden. Maar wat moet ik doen?

Ik ben bang voor wat deze vrouw mij zou kunnen aandoen, maar ik moet wel, dit weerloze kindje heeft hulp nodig. Ik ben de volwassene die dit moet gaan geven, haar de kans moet gaan geven om te gaan leven. Hoe bang ik ook ben, mijn besluit staat vast. Terwijl ik mijn tranen weg veeg sta ik op, ik haal diep adem, verzamel mijn kracht, duw de deur verder open en stap over de drempel. Met een kreet lig ik op de grond. Versuft kijk ik om mij heen. Het bankje waar ik op zat ligt gebroken op de grond.

Ben ik in slaap gevallen? Maar dat geluid, dat kindje, die vrouw?
Ik kijk om mij heen en zie de deur waar ik eerder door gekeken had. Ik loop naar de deur en probeer deze opnieuw te openen, gespannen voor het beeld wat ik te zien zal krijgen.

Met al mijn kracht duw ik de deur open. Zodra de deur geopend is kijk ik maar wat ik zie verrast mij. Ik kijk naar bomen, struiken, ik zie het bos, maar er is geen kamer, er is geen baby er is geen vrouw. Vertwijfeld kijk ik naar het groen wat zich voor mij toont, ik draai me om en kijk naar de bank die nu kapot is. Heb ik gedroomd, ben ik in slaap gevallen?

Het was zo echt, het kindje dat bijna dood was, het kindje dat het had opgegeven. Terwijl ik daaraan denk komen opnieuw de tranen.

Vermoeid loop ik de hut weer in, laat mij naast mijn rugzak op de grond zakken en laat mijn tranen de vrije loop. Een intense huilbui volgt.

Als mijn tranen opgedroogd zijn is het donker om mij heen geworden en kijk ik door het gat in het dak naar boven. Ik zie in de donkere hemel de sterren verschijnen. Vannacht blijf ik hier. Uit mijn rugzak haal ik mijn slaapzak en kruip erin. Ik kijk naar de sterren en de maan die door een wolk heen schijnen en uitgeput val ik in slaap.

Nog voor het licht wordt ben ik wakker. Ik kijk naar boven en moet even bedenken waar ik ben. Gelijk moet ik weer terugdenken aan de “droom” van gisteren met de baby en voel in mij de angst en het verdriet die ik gisteren heb ervaren. Het liefst blijf ik nu liggen.

Langzaam verdwijnt het donker en begint het weer licht te worden, de dieren ontwaken en in de verte hoor ik een Merel zijn ochtendgroet ten gehore brengen. Met het intense vogelgeluid word ik weer herinnerd aan waar ik gisteren mee begonnen ben, de drang om de top van de berg te bereiken. Dit wil ik nog steeds. Ik kom mijn slaapzak uit, rol deze op en prop hem in mijn rugzak die ik daarna weer op mijn schouders hang. Ik kijk rond in de hut en met een zwaar gevoel verlaat ik het huisje en loop het bos weer in. Met mijn staf in mijn hand loop ik door het struikgewas naar het pad terug. Op het pad aangekomen draai ik me nog eenmaal om en kijk naar het huisje waar ik de nacht heb doorgebracht. Op dat moment begint de zon te schijnen waardoor het huisje in een lichtstraal wordt gevangen. Het ziet er daardoor vriendelijk uit en past in het geheel van het bos, alsof het geen los onderdeel is van de natuur. Het beeld verzacht het zware gevoel in mij.

Ik draai me om en vervolg mijn weg op het pad naar de top. Met het gezang van de Merel loop ik door het mistige bos. Bij de eerste stappen protesteren mijn beenspieren, de stijfheid van het ongetrainde maken mijn

spieren stram, maar na een tijdje lopen voel ik dit verminderen en begin ik een cadans te vinden. De mist trekt op en de zon begint aan kracht toe te nemen. Terwijl ik loop heb ik het gevoel dat mijn rugzak lichter is geworden dan gisteren. Ik kijk om mij heen en zie de bomen en het struikgewas om mij heen. Het voelt als een bedekkende deken waar ik in loop. Geen mens te bekennen, alleen maar begeleid door de geur van natte bladeren, de warmte van de zonnestralen en het geluid van de vogels. Ik sta stil en kijk omhoog. Op dat moment vliegt er een Vlaamse Gaai over mij heen. Wat een schitterende kleuren. Door het begroetende gekraai van deze vogel moet ik lachen. Zo een mooie vogel en dan zo een geschreeuw voortbrengend! De ervaring van de afgelopen nacht is weggezakt en ik voel mij intus tevreden. Ik loop verder over het licht stijgende pad en heb geen idee van tijd maar mijn lichaam geeft aan dat ik even moet rusten.

Naast het pad ligt een omgevallen boom waar ik besluit om even te gaan zitten. Ik doe mijn rugzak af en ga op de grond zitten met mijn rug leunend tegen de boom. Uit mijn rugzak haal ik de fles met water en het brood dat ik heb meegenomen bij de start van de wandeling. Ik merk dat ik geen honger heb maar ik weet dat het wel verstandig is om nu iets te eten.

Terwijl ik alles pak hoor ik geritsel in de struiken naast mij. Ik kijk wat dit geritsel veroorzaakt en ik zie een witte hond die op afstand naar mij kijkt. Gelijk word ik alert. Een hond, dan hoort daar ook een baasje bij. Ik ga staan en kijk om mij heen om te ontdekken waar deze persoon is. Ik luister of ik geluiden hoor van een lopend mens en kijk of ik op het pad iemand zie. Zover als ik kan kijken zie ik niemand, ook hoor ik niets. Ik kijk opnieuw naar de hond en ik zie dat deze nog steeds op dezelfde plek zit en mij in de gaten blijft houden. Als ik goed kijk zie ik dat hij niet naar mij kijkt maar naar het brood in mijn hand, zou het een zwerver zijn die honger heeft?

De hond ziet er niet agressief uit en langzaam ga ik weer op de grond zitten. Ik scheur een stuk van het brood af en gooi dat naar de hond. Deze volgt het brood met zijn ogen en zodra het brood de grond raakt, loopt zij erheen en eet dit snel op waarna hij weer opnieuw naar mijn hand kijkt. Zij heeft honger. Nu zie ik ook de klitten in haar vacht en de modder aan haar poten. “Ben jij ook vertrokken uit de mensenwereld? Ben jij achtergelaten of zelf weggegaan?” Terwijl ik tegen hem praat zie ik dat de hond aandachtig luistert en niet meer alleen naar mijn hand kijkt met het brood maar nu naar mij kijkt en ik zie twee bruine ogen waarin geen angst te zien is maar wijsheid. Ik gooi de rest van het brood naar de hond die dit op eet.

Als het brood op is kijkt de hond mij aan, draait zich om en loopt het bos weer in.

Ik kijk haar na maar al snel is ze in het struikgewas verdwenen. Ik voel iets van teleurstelling. Het zou fijn geweest zijn als zij dichterbij gekomen was en misschien wel met mij mee gelopen zou zijn naar de top van de berg. Tegelijk bedenk ik dat het zo ook wel beter is.

De hond zal vast wel bij iemand horen en als dat niet zo is gaat zij haar eigen weg, net als ik mijn eigen weg loop. Ik drink nog wat water en sta op om ook mijn weg weer te gaan vervolgen. De zon staat hoog aan de hemel en ik geniet van het alleen lopen in mijn eigen ritme.

Plots zie ik in de verte op het pad een persoon aankomen, de eerste mens sinds ik gestart ben. Gelijk verdwijnt het vredige gevoel in mij en merk ik dat ik alert word. Ik blijf naar de mens kijken die nu steeds dichterbij komt. Ik klem mijn staf stevig vast en na een korte tijd onderscheid ik dat de persoon een vrouw is zonder rugzak. Ik probeer de persoon in de gaten te houden zonder oogcontact te maken en loop zover mogelijk aan de andere kant van het pad dan deze vrouw.

Vlak voordat we elkaar passeren stopt de vrouw en begint te praten. “Hallo wandelaar, waar gaat u naar toe?” Nu moet ik haar wel aankijken en ik zie een vrouw met grijs haar en een open blik in haar ogen. Zonder mijn alertheid te verliezen antwoord ik haar dat ik van plan ben om naar de top van de berg te lopen. Ze knikt en vertelt dat ze daar vandaan komt. Dat verbaast mij en ik vraag haar hoe dit mogelijk is omdat ik niet zie dat zij een rugzak draagt, ze heeft alleen maar een staf in haar hand net zoals ik. De vrouw lacht vriendelijk en vertelt dat ze op de berg woont en overall onderweg plaatsen weet waar ze kan rusten en overnachten. Ze vertelt: “Er wonen mensen op deze berg die gevonden kunnen worden als zij dat willen, maar degene die alleen maar de top willen bereiken zullen deze plaatsen niet vinden. Deze rust plekken zijn alleen maar te vinden als men weet waar deze zijn.” Verbaast luister ik naar haar verhaal. Dat wist ik allemaal niet. Ze gaat verder: “Ik kan jou wel vertellen waar je deze mensen kan vinden als jij dat wil?” Wantrouwend kijk ik haar aan en vraag mij af waarom zij mij dit zou willen vertellen.

Wat zal daar tegenover staan, het lijkt alsof de vrouw weet wat ik denk. Ze lacht en pakt uit haar zak een papier en vouwt die open. Ik zie een plattegrond waar verschillende kruizen op getekend zijn. Ze geeft het aan mij en wijst op de kruizen. “Dit zijn de plaatsen waar je tijdens je tocht kan rusten en waar de mensen die daar zijn je zullen ontvangen, je hoeft niet te bellen. Je hoeft je komst niet aan te melden, als je daarheen wilt, zal

je altijd welkom zijn en zal je gegeven worden wat je dan nodig hebt.” Beslis zelf wat je wil, je bent welkom.” Bij de laatste woorden kijkt ze mij intens aan, buigt ze haar hoofd en vervolgt haar weg.

Met het papier in mijn hand kijk ik haar na, verbaasd over wat er net gebeurd is. Ik kijk naar het papier en terwijl ik opnieuw op kijk in de richting die de vrouw is opgelopen verdwijnt ze om de bocht van de berg. Dat was een bijzondere ontmoeting.

Ik kijk opnieuw naar het papier en probeer de plattegrond te lezen, na een tijdje zie ik het pad op de tekening en kan ik inschatten waar ik nu ongeveer zou kunnen zijn. Ik zie verschillende kruisjes staan, niet direct aan het pad maar meer van het pad af de bossen in. Ik vouw de kaart weer op en stop deze in mijn rugzak. Het is dat er geen prullenbak is, anders had ik hem direct hierin gedaan. Ik ga daar echt geen gebruik van maken. Ik ben juist weg gegaan uit de stad, weg van de mensen, omdat ik alleen wil zijn, omdat ik me daartussen niet thuis voel. Dan ben ik niet van plan om deze op te gaan zoeken.

Ik vervolg mijn weg en ga de andere kant op dan de richting die de vrouw liep, de berg op naar de top. Ik merk dat het pad omhoog gaat en ik voel mijn beenspieren. Na een tijdje zie ik een schittering in de verte en als ik dichterbij kom zie ik een meertje met helder water.

Ik ben moe en wil daar wel even rusten. Ik doe mijn schoenen en sokken uit en terwijl ik op het gras ga zitten doe ik mijn voeten in het water. Dat voelt prettig. Ik haal uit mijn rugzak mijn waterfles en neem een grote slok. Ik moet wel zorgen dat ik het water ga bijvullen. De hele dag heeft de zon geschinen en met deze warmte moet je wel blijven drinken. Terwijl ik met mijn voeten in het water zit kijk ik om me heen. Ik heb geen idee hoe laat het is maar als ik naar de zon kijk zal het toch wel een eind in de middag zijn. Terwijl ik dat bedenk voel ik me direct ongerust worden. Ik heb nog helemaal geen huizen gezien of plekken om te overnachten. Zal ik onder de bomen moeten slapen?

Ik heb wel mijn slaapzak bij me maar nooit gedacht aan een tentje. Niet echt goed voorbereid dus. Dat klopt ook wel. Ik was wel al lang in mijn hoofd bezig om de berg op te gaan maar het was toch ineens snel gegaan. Ik kijk om mij heen en zie een boom waar de takken als een natuurlijk dak naar de grond hangen, dat zou misschien een mooi plekje kunnen zijn om te overnachten. Ik sta op en ga bij de boom kijken en zie een mooi en veilig plekje. Ik besluit om hier te blijven, maar dan moet ik wel zorgen dat ik een vuurtje kan maken voor als het echt donker wordt.

Ik zoek bij de waterkant grote stenen die ik in een cirkel leg.

Daarin maak ik een stapel met droge takken die ik onder de bomen vind. Volgens mij moet het zo wel gaan lukken en tevreden kijk ik naar mijn overnachtingsplek voor deze nacht. Langzaam begint het te schemeren en ik voel de onrust in mijn lijf komen. Eigenlijk ben ik altijd bang voor het donker. Dat hoeven anderen niet te weten maar zodra de zon onder gaat voel ik de angst in mijn lijf sluipen. Ik ben nu ook nog in een bos, alleen, en kan mij dus niet achter een deur verstoppen en wachten tot het weer licht is. Het donker van de avond zorgt dat ik me onveilig voel.

Voordat het helemaal donker is zoek ik haastig mijn zaklamp en test ik even of deze het wel doet. Gelukkig, de straal licht schijnt direct. Ik doe hem weer uit en steek hem in mijn zak, dan kan ik deze snel vinden als het nodig is. Ik kan mij herinneren dat ik ook lucifers in de rugzak heb gedaan. Na even zoeken vind ik ze onderin. De takken die ik vanmiddag al gezocht heb probeer ik nu aan te steken en warempel, het lukt. Langzaam beginnen de vonkjes echte vlammen te worden.

Tevreden kijk ik naar het vuur en voel me nu een echte pelgrim.

Ondertussen is de zon helemaal ondergegaan en de maan staat groot en helder aan de donkere hemel waardoor het niet helemaal aardedonker is. Ik kijk in de vlammen en voel de warmte op mijn huid. De vlammen kleuren rood en geel en likken in de lucht.

Terwijl ik naar de vlammen kijk zie ik opeens een ander beeld in het vuur. Ik wrijf in mijn ogen en kijk nog eens goed. In de vlammen zie ik een jonge vrouw met een donkere huidskleur die huult. Rondom haar staan verschillende mannen. Deze mannen bedreigen het meisje en misbruiken haar om de beurt.

De jonge vrouw probeert weg te komen maar ze wordt geslagen en tegen gehouden door deze groep mannen. De vrouw is naakt maar de mannen dragen lendendoeken. Ook zij zijn donker gekleurd, alsof ze in Afrika wonen. Nadat alle mannen zich aan de vrouw vergrepen hebben, ligt de vrouw half bewusteloos en gewond op de grond. De mannen pakken haar op en gooien haar in het kampvuur waar ze levend verbrand wordt, het gegil van de vrouw sneed door de donkere nacht.

Met een schok verdwijnt het beeld. De tranen lopen over mijn wangen, de pijn en de angst van de jonge vrouw sidderen en schokken door mijn lijf. Ik knipper met mijn ogen en het beeld verdwijnt. Ik kijk met betraande ogen naar het vuur dat rustig brandt. Naast mij hoor ik geritsel. Ik verstijf van angst. Opeens zie ik de witte hond die ik deze dag al eerder heb gezien. Van opluchting begin ik opnieuw te huilen en sla mijn handen voor mijn ogen terwijl mijn lichaam schokt.

Dan voel ik de vacht en een lik over mijn handen die mijn gezicht bedekken. Ik haal mijn handen weg en de hond zit nu dicht bij mij en kijkt mij met zijn grote bruine ogen aan alsof hij weet. Ik omarm de hond en ik huil in haar vacht.

Van uitputting val ik in slaap. De hond gaat dicht tegen mij aan liggen. Ik word wakker met een zwaar gevoel op mijn borst, terwijl ik mijn ogen open kijk ik in de bruine ogen van de hond die met zijn kop op mijn borst ligt en mij aankijkt. De hele nacht is ze bij mij gebleven. Dankbaar streek ik haar kop. De donkere nacht is verdwenen en de zon begint op te komen, het vuur is gedoofd en er liggen alleen nog zwarte houtresten. Terwijl ik naar het gedoofde vuur kijk zie ik de ogen van de jonge vrouw weer die zo een verschrikkelijke angst heeft doorstaan, diep in mij voelde het zwaar aan. Wat is dat toch, al die beelden die ik steeds weer zie. Het diepe gevoel van verdriet en eenzaamheid in mij dat er altijd is, Het gevoel niet te kunnen aansluiten bij de mensen om mij heen, niet te passen in het leven wat ik leid. Altijd het gevoel van “heimwee” alsof ik er niet helemaal kan zijn. Heimwee, maar waarnaar? Wat is toch dat gevoel van “iets” dat ik altijd mis.

Een natte snuit duwt tegen mijn arm en ik word me weer bewust van mijn omgeving. Ik aai de hond en ik begin tegen haar te praten: “dank je wel dat je er bent, maar ik kan niet voor je zorgen. Ik kan niet eens voor mijzelf zorgen. Het is misschien beter als je weer je eigen weg gaat.”

De hond kijkt mij aan, draait haar kop alsof zij mij begrijpt en gaat liggen terwijl zij naar mij blijft kijken. “Oké, ik zal eerst kijken of ik iets voor je te eten heb, ik moet zelf ook eten denk ik.” Ik zoek in mijn rugzak en vind nog een pak met koekjes, terwijl ik een koekje aan de hond geef neem ik er zelf ook een en merk dat ik toch wel honger heb. Ook de hond heeft honger en kijkt verlangend naar de koekjes die ik nog in mijn hand heb. Samen eten we alle koekjes op. Ik kijk naar de hond en moet lachen om haar vragende ogen. “Nu zijn ze op en heb ik verder niets meer te eten bij mij, dus je kan nu gaan.”

Eigenlijk wil ik graag dat de hond bij mij blijft maar dat mag ik niet vragen. Ik pak mijn rugzak weer in en strooi los zand over de vuurplaats, alsof ik de herinneringen voor de jonge vrouw wil begraven. Zachtjes zeg ik: “Ik heb je gezien en weet wat je hebt doorgemaakt. Nu kun je rusten.” Ik ben verbaasd dat ik dat doe maar ik weet dat het goed is. Ik pak mijn rugzak en zoek mijn weg naar het pad. De witte hond kijkt mij na, maar blijft zitten.

Ik loop naar het pad en ga de richting op naar de top. Nog steeds kan ik deze niet zien omdat hij verborgen is door mistflarden. Ik heb ook geen idee hoe ver deze nog is. Dat heb ik van te voren ook niet uitgezocht. Ik ben gewoon begonnen met klimmen.

Vandaag is een bewolkte dag en lukt het de zon niet om door de wolken te komen. Eigenlijk weerspiegelt het mijn binnenste. Ik voel me somber en verdrietig. Een gevoel dat ik altijd bij mij heb. Soms diep verborgen, soms aan de oppervlakte, maar altijd aanwezig.

Het lopen vandaag gaat ook moeizamer en ik vraag mij af of het verstandig is om zo alleen verder te lopen. Ik heb nu geen eten meer en het water is ook bijna op. Ik zal toch ergens voeding vandaan moeten halen. Zachtjes begint het te regenen.

Terwijl ik verder loop razen allerlei sombere gedachten in mijn hoofd rond. Ga ik nu verder lopen, keer ik om, maar dat laatste is ook geen optie. Ik weet dat ik niet meer terug wil naar de plaats waar ik vandaan kom. Niet alleen niet wil, ik weet ook dat ik dat niet meer kan. Het kost mij te veel moeite om mij aan te passen aan de wensen van de mensen. Het is voor mij daar overleven geworden en geen leven. Ik voel mij ongelukkig maar ik kan ook niet vertellen wat dit dan is. Ik heb geen woorden voor wat ik voel en beleef, geen woorden om te vertellen over mijn gevoel van altijd iets missen, van het gevoel van altijd alleen te zijn terwijl ik allerlei mensen om mij heen heb die aangeven van mij te houden.

Ik heb het gevoel een bodemloze put te zijn, niets van dit alles kan blijven hangen of kan mij voeden. Traag sjok ik door de gestaag vallende regen. Ik weet dat ik nu iets moet gaan eten. Het lijf verliest zijn energie met de inspanning die ik nu lever door de berg te belopen.

Ik doe mijn rugzak af en zoek in de rugzak of er toch niet nog ergens wat eten verborgen zit. Dan vind ik de kaart die de vrouw mij gisteren gegeven heeft en die ik eigenlijk alweer vergeten was. Ik pak deze en vouw hem open. Na even zoeken denk ik dat ik weet waar ik nu ben en ik zie dat ik vlakbij een kruisje ben. Wat zal ik doen?

Ik heb helemaal geen zin om mensen op te zoeken, ik blijf liever zo ver mogelijk van hen vandaan. Maar ik weet ook dat ik uitgeput ben. Als ik nu verder ga lopen de berg op dan zal ik dat niet overleven zonder voeding. De vrouw had verteld dat ik altijd naar de plaatsen mocht gaan waar de kruisjes stonden en dat ik daar welkom was.

Ik voel de natte kleding op mijn huid plakken en het holle gevoel in mijn buik. Ik besluit om te gaan zoeken naar de dichtstbijzijnde plaats waar het kruis op de plattegrond getekend is. Zoals ik het nu zie moet ik bij een

groot rotsblok het pad verlaten en het bos in lopen.

Met de kaart in mijn hand loop ik verder, ondertussen zoekend naar een rotsblok naast het pad. Na een tijd lopen heb ik de moed al verloren dat ik die steen ooit nog zal vinden. Wanhopig blijf ik staan en kijk om me heen. Opeens zie ik een groot grijs rotsblok langs het pad liggen. Zou dit de steen zijn? Ik moet het er maar op wagen.

Op het papier staat dat ik nu het bos in moet lopen. Er is geen pad achter de grote steen en ik aarzel of ik dit wel moet doen. Nu hou ik het pad aan en kan ik niet verdwalen, maar als ik het bos in ga heb ik geen houvast meer. Veel keuze heb ik niet. Ik kijk nog één keer op de kaart en stap dan van het pad af en ga het bos in, het struikgewas is nat en dicht begroeid en al snel zie ik het pad achter mij niet meer liggen. Voor mij is een wildernis aan bladeren en bomen. Het struikgewas is dicht begroeid en ik worstel mij door de nattigheid heen, regelmatig word ik gehinderd door doornen die aan mijn kleding blijven haken.

Hijgend loop ik verder terwijl in mijn hoofd hele gesprekken worden gevoerd: “doe ik hier goed aan? Ik ken die vrouw niet eens en dan ga ik haar advies opvolgen. Ik vertrouw niemand en nu loop ik met een kaart naar het onbekende toe, gegeven door een vrouw die ik in totaal 10 minuten gezien heb.” Vertwijfeld blijf ik staan en kijk om mij heen. Alles lijkt op elkaar en ik kan ook nooit meer de weg terugvinden naar het pad. Op dat moment hoor ik het geluid van een bel. Ik spits mijn oren en luister of ik het geluid nog eens hoor. Opnieuw hoor ik het geluid van een heldere bel.

Dat is geen bosgeluid. Ik probeer mij te oriënteren vanuit welke richting dit geluid komt en loop die kant op. Nog een keer hoor ik een bel, nu al luider dan net dus ik kom in de buurt.

Dan opeens ben ik het bos uit en sta ik op een open veld met midden op dat veld een klein houten huisje. In het huisje brandt licht. Het ziet er huiselijk uit. Dit zal de plaats zijn die als een kruisje op de kaart staat. Blij dat het er toch is maar ook aarzelend om wat ik kan verwachten loop ik naar het huisje toe. Op de veranda voor het huis staat een schommelstoel en er hangt een windvanger die vrolijke belgeluiden produceert als de wind erlangs strijkt. Dit was het belgeluid wat ik in het bos gehoord heb. Een welkom.

Ik loop de veranda op en klop zachtjes op de deur. Het licht brandt dus er zal wel iemand zijn, maar ik heb geen idee wat of wie ik kan verwachten, dus ik ben alert en waakzaam.

Als het niet goed voelt ga ik niet naar binnen neem ik me voor. Op de eerste kloppening komt geen reactie. Opnieuw kloppening op de deur, iets harder. Nu hoor ik achter de deur voetstappen en wordt de deur geopend. Voor mij staat een lange statige vrouw die mij neutraal maar wel vriendelijk aankijkt. Ik doe mijn mond open om mij voor te stellen en te vertellen hoe ik hier gekomen ben, maar voordat ik kan beginnen met praten, pakt ze mijn hand en nodigt mij uit om binnen te komen. Overrompeld doe ik een stap naar voren waarna zij de deur weer sluit. "Kom binnen," gaat zij verder. "Ik zal je de badkamer laten zien waar je je natte spullen uit kunt doen en een warme douche kunt nemen, je zult wel koud zijn."

Onderwijl loopt ze voor mij uit en ik volg haar zonder dat ik nog iets heb kunnen zeggen. De vrouw opent een deur waarachter een kleine slaapkamer ligt met daarbij een doucheruimte. "Hier kun je je opknappen, zodra je klaar bent kom je maar naar de keuken, dan zal ik ondertussen een maaltijd voor je koken," waarna ze zich omdraait en weer weg loopt. Verdwaasd blijf ik staan en kijk naar de deur van de kamer die de vrouw weer achter zich heeft dicht gedaan.

Langzaam laat ik de rugzak van mijn schouders glijden en vraag mij af wat er allemaal gebeurd en gezegd is. Ik heb in ieder geval nog niets gezegd. Het voelt overweldigend maar tegelijk ook wel welkom. Ik besluit om te doen wat de vrouw gezegd heeft en doe mijn natte kleding in de badkamer uit en neem een warme lange douche. Nu voel ik hoe koud ik geworden ben. Nadat ik weer op temperatuur gekomen ben, droog ik mij af en trek droge kleding aan. Ik hang mijn natte kleding zo goed mogelijk op in de badkamer in de hoop dat deze droog kan worden.

Als ik dat gedaan heb open ik de deur en gelijk ruik ik een heerlijke geur van gekookt eten. Ik volg de geur en kom in de keuken waar de vrouw in een pan aan het roeren is.

De vrouw hoort mij aankomen en draait zich om, Ze lacht naar mij, veegt haar handen af aan een doek en loopt met gestrekte hand naar mij toe. "Zal ik mij even voorstellen," vraagt ze: "dat hebben we nog niet gedaan." "Ik heet Amanie," vertelt ze, terwijl zij mijn uitgestoken hand vast pakt: "en wie ben jij?"

Ik kijk haar aan en verbaas me over haar openheid. "Ik ben Indy," antwoord ik haar en laat haar hand weer los.

"Welkom Indy, altijd fijn om een naam te hebben die bij je past.

"Verbaasd om haar antwoord kijk ik haar aan. Een naam die bij je past?

Daar heb ik nooit over nagedacht, past die naam bij mij? Voor ik daarover

na kan denken leidt ze mij naar een stoel en draait zich weer naar het fornuis waar ze uit de pannen een bord eten gaat vullen en dit even later voor mij neerzet, de walm slaat eraf en het ruikt verrukkelijk. Nu merk ik dat ik honger heb. Ik begin te eten terwijl de vrouw tegenover mij gaat zitten.

Nadat mijn bord leeg is leun ik achterover en kijk ik naar de vrouw. In de tijd dat ik gegeten heb, heeft zij zwijgend tegenover mij gezeten.

Ze staat op en pakt het bord weg, waarna zij die op het aanrecht zet, twee glazen met water vult en weer tegen over mij gaat zitten. “Vertel eens,” zegt ze met een vriendelijke stem, “wat brengt jou hier?” Bedachtzaam kijk ik haar aan en weet eigenlijk niet wat ik moest zeggen, door de douche en het eten ben ik ontspannen geraakt, maar bij deze vraag merk ik dat ik alert en voorzichtig word. Ik antwoord dat ik een vrouw was tegen gekomen die mij een kaart had gegeven met de kruizen erop en dat ik daar mocht aankloppen als ik dat wilde of nodig had, waarna ik zwijg. Ze kijkt mij ondoorgroendelijk aan. Ik probeer in te schatten of ik kan zien wat ze denkt, wat voor uitdrukking er in haar ogen zal komen. Nieuwsgierigheid, afwijzing? Maar ik zie alleen maar neutraliteit, wat mij verwart. Ik vraag mij af wat zij denkt. “Dan ben je Geerte tegen gekomen en dat is goed, maar waarom liep je daar en waar ga je dan naar toe?” reageerde zij. Ik merk dat ik haar wel aardig wil vinden maar dat ik het vervelend vind als er vragen gesteld worden. Ik moet wel een antwoord op haar vragen geven omdat ik in haar huis ben en zij mij verwelkomd heeft, hoewel mij dit ook moeite geeft. Ik ken deze vrouw helemaal niet.

Ik vertel dat ik naar de top wil wandelen, dat vind ik wel genoeg, maar ze vraagt gelijk verder waarom ik naar de top wil klimmen.

In mijn hoofd razen alle woorden en zinnen als antwoord, maar om deze naar buiten te brengen is veel moeilijker. Wat wil deze vrouw nu horen, wat verwacht ze nu van mij.

Ik kijk haar zoekend aan en zie in haar ogen nog steeds neutraliteit. Ik kijk nog dieper, op zoek naar een blik van afwijzing of van een oordeel over mij, een mening, maar deze zie ik niet.

Voordat ik het beseft reageer ik op haar vraag, “Ik wil naar de top van deze berg omdat ik hoop daar de rust te vinden waar ik zo’n behoefte aan heb.” Verbaasd hoor ik mij zelf dit aan haar vertellen. Dit heb ik wel steeds in mijzelf gevoeld maar nog nooit hardop gezegd.

Amanie kijkt mij aan en knikt met een wijze blik in haar ogen maar geeft verder geen reactie.